

KUZINOTKA

ve stínu koruny

VLADISLAVA HEROUTOVÁ

KUZINOTKA

VLADISLAVA HEROUTOVÁ

Brno, 2025

Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,

Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci,

v pořadí 107. knihu v edici SOLIS,

první elektronické vydání.

Autor © Vladislava Heroutová

Korektura, redakce a sazba: Eva Slavíková,

Vladislava Heroutová, Monika Kurucová

Obálka: Vladislava Heroutová

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-53064-60-6 epub

978-80-53064-61-3 PDF

Anotace

Jsem Melory Klaudie Julie Hawthorne, komtesa s prořízlou pusou a talentem na problémy. Pro svého otce jsem jen potížišťka, která se nenechá svazovat etiketou a zastaralými názory. Ne v dnešní době. Život ve světě třpytu a intrik je jako jízda na horské dráze.

Stát se dvorní dámou královny? Splněný sen.

Jenže pak se objeví ON – arogantní, zásadový a nebezpečně přitažlivý korunní princ. Jeho pohled? Uhrančivý. Jeho pravidla? K zbláznění. A moje minulost, plná tajemství, silných motorů a ilegálních obchodů?

Ta se dere na povrch, i když se snažím sebevíc.

Tuhle hru musím hrát, ale podle vlastních pravidel.

Věnováno mému muži,
který mě donutil vytáhnout tento příběh ze šuplíku.

PLAYLIST

NATALIA KILLS - DEVILS DON'T FLY

SICKICK - INFECTED

CAMYLIO - TROUBLE

THE STRANGLERS - GOLDEN BROWN (SLOWED)

JULIA MICHAELS - HEAVEN

LUDOVICO EINAUDI - DIVENIRE

JERRY HEIL - LOVE ME HARD

KIKI ROCKWELL - BURN YOUR VILLAGE

NOAH KAHAN - YOUR NEED, MY NEED

VIVALDI - WINTER - III. ALLEGRO

OZZY OSBOURNE, POST MALONE - TAKE WHAT YOU WANT

Prolog

Někdy může být v životě ta nejtěžší věc ohlédnout se za sebe a říct si: Tohle byl můj život, takový je teď, a přesně takový chci, aby byl. Nelitovat toho špatného, co se odehrálo. Naopak. Stále věřit, že kdyby tomu tak nebylo, nestála bych právě teď tam, kde jsem dnes. Každý nepříjemný zážitek byl vlastně skvělá zkušenost do budoucna. Ponaučení z toho, čemu se příště vyvarovat, a možnost říct si, že jsem si tím prošla.

Osud je vlastně krásná věc. Jako by nade mnou bděl můj strážný anděl a chtěl mě vši silou natlačit na tu správnou cestu. To je ten pocit, kdy si říkám, že to tak mělo asi být.

O čem by pak ten život byl, kdybych si do svého pomyslného deníku nemohla zapsat všechny ty zážitky? Ať už veselý, nad kterými se dokážu s přáteli smát i po několika letech, anebo ty smutné, které mi připomínají, jak silný člověk vlastně jsem. Že netoužím po vyléčení duše, protože ta bolest mi připomíná, kým jsem byla a co jsem ztratila. Ostatní mi sice mohou říkat, jak nerozvážný život jsem vedla, ale nevidí už tu svobodu, kterou jsem při tom prožívala. To vypnutí mysli, co mi dovolilo soustředit se jen na to důležité v životě. Lásku, přátelství či nezávislost. Nebo mohou tvrdit, jak moudrá a klidná jim připadám, ale netuší, jak uzavřený a romantický snílek se ve mně vlastně skrývá.

Každý posměch, jenž mě donutil mlčet a potlačovat slzy. To ticho, když se ozývali hloupí lidé. A klid i v době, kdy se má duše drtila vzteky na kusy a chtěla vybouchnout. Snad i ječet a řvát na lesy, zatímco ostatní tvrdili, jaká tichounká jsem. Přesně v tu chvíli jsem si dokázala říct, jak moc jsem spokojená s tím, co mám. Jen já sama.

Ve své mysli.

Ty vzpomínky.

Sny.

Myšlenky.

Představy.

Ty dobrodružné příběhy, které mi létají hlavou jako splašené a dávají mi víc, než má kdokoliv na světě.

Představivost a fantazii.

Něco, co nikdo jiný nevidí a dál se drží v té nudné a svazující realitě.

A proto, ať už se ohlížím jakýmkoliv směrem, stále u toho dokážu hledět vpřed a pokračovat v tom, co jsem začala. V té cestě, která mi pomůže dokončit kapitolu těch potlačených emocí. Abych se za ní jednou ohlédla a věděla, že takhle to mělo být. *Udělala jsi správnou věc.*

„Takže?“

1.

Šlechta.

Aristokracie.

Skupina jedinců majících mocenské a právní výsady.

Nebo, jak se i sami rádi nazývají: „Smetánka“.

Já bych je nazvala spíše bandou předpotopních panáků zastávajících středověká společenská pravidla a stereotypy. V jednadvacátém století by se to ani jinak nazvat nedalo, s ohledem na směr, v jakém stále vedli a vychovávali své potomky. Zvláště pokud se jednalo tedy o dívky. Ale zvyk je železná košile. Ačkoliv naše rody sahají už do tři sta let staré historie, tradice se zachovaly stejné. I v dnešní, technologií vedené době.

Muži si v této společnosti doslova hověli, a to v jakémkoliv věku. Pro ně byly výhody šlechtického titulu v králově přítomnosti jistým pomyslným žezlem moci. Úctou, kterou si vydobyli pouhým narozením v bohaté kolébce. Zatímco ženy mohly doufat pouze ve správnou výchovu, která jim zajistila slibné vdavky. V lepším případě i budoucnost, pokud zplodily minimálně jednoho syna, který by po otci převzal panství. K tomu jedinému byly vedeny.

Při tomto pomyšlení mi opět padla hořká pachut' do úst. Celý život mi tato slova byla neustále vštěpována do hlavy a při každém oživení těchto myšlenek na striktní dětství se mi chtělo zvracet.

Můj otec nebyl nikdy požehnán synem, a proto na mou výchovu vynakládal veškeré úsilí. Až moc si přál svou jedinou dceru provdat do dobré rodiny a až moc mu tato snaha, při mé zbrklé povaze, přicházela vniveč.

Stála jsem v rohu svého pokoje a hlavou se mi neustále honily nejhorší scénáře dnešního večera. V zrcadle se neodrážela má vlastní podoba, ale pouze vzhled někoho, koho si tak moc přáli mít. Šedomodré šaty mi stahovaly hrudník na poloviční velikost a s každým hlubším nádechem jsem měla pocit, že mi praskají žebra. Nepomáhaly tomu ani stříbrné ozdoby či číré kameny, jež korzet zdobily. Každých z nich i přes vrstvu látky kousal a škrábal.

Měla jsem chuť je servat a rozstříhat na kousky, jen abych se dnešní noci vyhnula.

Mé oči těkaly každou chvilku na hodiny. Jako by byl i čas proti mně a utíkal rychleji než obvykle. V hlavě jsem odpočítávala každou vteřinu a modlila se, aby se zastavil. Třeba do toho otci něco vlezlo a bude muset zůstat nakonec doma. Bez garde by jistě svou dceru samotnou neposlal. Možná se porouchala všechna auta. Nebo se prostě necítí dobře. Zřejmě by za to mohla ta dnešní ryba z oběda. Nevypadala zrovna čerstvě. Nepřála bych nikomu žaludeční potíže, ale z představy toho, co mě čekalo, jsem k nim neměla sama daleko. Samotné pomyšlení na jídlo se mi přičilo.

„Mel?“ ozvalo se společně se zatukáním na dveře mého pokoje. Byl to otec a zničil tak veškeré mé představy o jeho absenci na dnešní slavnosti.

Nedokázala jsem ani odpovědět. Jakkoliv reagovat a dát mu najevo svou přítomnost. Panika mi projela tělem a na pažích mi naskočila husí kůže.

„Melory!“ zopakoval. Poznala jsem, že je už našťvaný. V takových případech rád používal mé celé jméno. A právě

v takovýchto situacích nebylo vhodné pokoušet ani jeho trpělivost. A proto jsem se s hlasitým výdechem vydala ke dveřím a do široka je otevřela, aby mohl vstoupit. Žádná z mých vidin se nezdála proveditelná ani na jeho výrazu, natož šatu. Upnut v černém smokingu nejspíš očekával pouze můj příchod do haly.

„Na co ještě čekáš? Měla jsi být u auta před pěti minutami. Už teď máme zpoždění!“ Dal si záležet na vyslovení poslední věty. Pro něj byl tento večer důležitý a klíčový v budoucnosti jeho rodu, pro mě však jen několikahodinové utrpení ve společnosti otravných nafrněnců.

„Myslím, že mě bolí břicho,“ zakňourala jsem tiše mezi dveřmi. Ale jako by snad otec mé výmluvy očekával, razantně mě utnul hlasitým tónem.

„Z tohoto večera se nevymluvíš, tak rovnou předem zahod’ veškeré snahy, Mel!“

„Mně se ale opravdu nechce. Nikdo na moje uvedení není stejně zvědavý. Každý bude pouze probírat, jaké pozemky zase odkoupil nebo kolik bažantů zabil při lovecké sezóně,“ pokrčila jsem s těmito slovy prosebně ramena a zaklonila lehce hlavu.

„Naopak. Na tvé „opozdění“ uvedení do společnosti je zvědavý každý. Především sám král. A věř mi, že toho bys svou neúčastí urazila nejvíce. Toleroval jsem všechny tvé hloupé výstřednosti, nechal jsem tě dokonce studovat na univerzitě, i když se to na dámu tvého postavení vůbec nehodí...“

„Jiný rodič by byl šťastný, kdyby jeho dítě získalo titul,“ skočila jsem mu rázně do řeči. Pouze jsem však potvrdila své zanedbání řádné výchovy coby šlechtičny, kterou jsem se i během vzdělání snažila nezameškat. Měl vlastně pravdu. Mohla jsem být vděčná, že mi dovolil privilegium, o kterém by se mohlo jiným dívkám na mém místě jen zdát. U královského dvora nebylo zběžné, aby žena svým vzděláním předčila svého muže. Proto ani takováto dívka nebyla žádoucí pro budoucí sňatek. Opravdu. Na

dnešní dobu velmi zaostalý názor. V nejváženějších šlechtických rodinách však stále platný.

Otec velmi riskoval, když mi mé toužebné přání vyplnil. Také jsem hned svého slova litovala. V hloubi srdce byl jistě pyšný, ale víc pyšný by byl, kdybych splnila jeho tužbu a reprezentovala ho na královském plese.

„Promiň, otče,“ sklopila jsem pokorně pohled k zemi a zabránila tak nadcházející hádce. Neodpověděl. Zavládlo mezi námi hrobové ticho. Jeho mlčení bylo snad horší než hlasité vyslovování mého jména.

Naposledy jsem si uhladila dlaněmi řasenou sukni a vykročila z pokoje. Opět si nejspíše uvědomil naše časové zpoždění a se silným stiskem paže mě vlekl do haly. Rychle jsem si od komorné nechala přehodit plášť s dlouhou stuhou přes ramena a raději jsem sama poslušně vyšla směrem k vozidlu.

Otec během jízdy nervózně poklepával nohou a prsty si přejížděl po ústech. Z jeho pohledu úplně číselná obava z mého selhání. Rozhodně mi svým chováním nedodával odvahy se poprvé postavit před krále. Ne jako ta neposlušná dívka, brnkající na každou strunu trpělivosti svého otce. Ale jako mladá dáma, připravená zaujmout postavení u jeho dvora. Jako dcera hraběte Rolpha Hawthorna.

||.

Nepříjemné ticho. Přesně takové vládlo celou cestu. A že ta cesta byla dlouhá. Za jiných okolností a při příjemné konverzaci by jistě utekla jako voda. V opačném případě musím říct, že tohle byla snad nejdelší třičtvrtěhodina mého života. Ve výrazu nás obou bylo zjevné napětí a neustálé myšlenky narušovaly hlavu jak mně, tak mému otci. Snad bych měla mít z takového klidu i radost. Lepší než hádky nebo debaty o nespokojenosti.

Hleděla jsem z okna a očima tékala po každém stromu dlouhé aleje lemující rovnou cestu k zámku. Temný závoj noci již zahaloval oblohu a každý z těchto menších platanů tak osvětlovala jen lehce zářící venkovní lucerna. Jindy bych se nad takto magicky stavěnou stezkou rozplynula v dojetí. Teď mi však připadala jako cesta do samotné zlaté klece stavěné na pravidlech.

Tak dlouho jsem se úspěšně vyhýbala jejímu pozlátku, že nyní mi připadala skládaná z vícero mříží.

Černá auta se nemotorným způsobem zaparkování tlačila od brány na zámecký pozemek až k jeho samotnému vchodu. Pochoďně plápolaly u každého zdobně ostříhaného keře a svým vzhledem vítaly každého návštěvníka.

Několikrát jsem na sucho polkla. Hořká pachut' v ústech mi opět padla na jazyk. Byla to snad předzvěst paniky, která zachvátila mou mysl při každém metru, kdy jsem byla blíž a blíž svému osudu?

Řidič zajel s vozidlem do uličky vedoucí ke skleněným dveřím, ze kterých se linula silná záře odrážející se od křišťálových lustrů. Neobtěžoval se ani s vhodně postaveným autem. Předpokládal, že se na onom plese neobjeví nikdo další, komu by mohl překážet. Opět jsem si tak uvědomila, že jdeme pozdě. Dodalo tomu na intenzitě i otcovo silné vydechnutí, kterým mě počastoval, když jsem jen nehybně hleděla z okna. Rty se mi chvěly a ve víčku se objevil lehký záskub strachu. Ano. Měla jsem strach. Takový jako nikdy. Ani žádná zkouška na škole mě nedokázala takto rozhodit. Ruce se mi tráslly a nohy mi doslova zdřevěněly. Pokud by si snad nikdo nevšiml již těchto aspektů, mohl zaslechnout mé slabé koktavé pazvuky za zavřenými ústy.

Možná jsem očekávala jakoukoliv formu slitování. Náznak sebemenší záchrany z tohoto děsivého místa. Ve skutečnosti na něm nic děsivého nebylo. Zámek Marlubs, stojící zde několik staletí a děděný po generace královskou rodinou, byl považován za jeden z nejhezčích zámků v zemi. Sama jsem ho spatřila pouze na fotografiích a vždy jsem ho toužila jednou vidět i naživo. Avšak asi ne za takovéto situace. Nyní jsem si jeho krásu nedokázala vůbec vychutnat. Myslela jsem jen na jediné, a to na to, že se mi do něj nechce. Nechtěla jsem ani vystoupit z auta. Klidně bych se smířila i s několikahodinovým sezením v temném koutě na venkovní lavičce a čekáním na otce, dokud by se dostatečně nezabavil v přítomnosti krále. Veškeré krásné představy o introvertně stráveném večeru se však vypařily s hlasitým cvaknutím bočních dveří.

Ani jsem si nevšimla, že oba přísedící muži dávno vystoupili a čekali na šterkem obsypané cestě jen na mou maličkost.

„Prober se! Jsme na místě,“ zamručel otec, když viděl můj zaseklý pohled do prázdna.

Bez okolků mě popadl za paži a nedal mi ani možnost ladného vystoupení z vozidla, nad kterým jsem přemýšlela během cesty a

kterým jsem mu chtěla dokázat své chování hodné dámy. Možná v případě, že bychom nepřijeli jako poslední a nespěchali. V přítomnosti dalších šlechticů by jistě svou dceru vyzdvihl jako nejcennější drahokam. Teď byl však jediným divákem náš řidič Joseph, který se svým pánem přitakával nad mým protestným chováním.

Však bude mít otec ještě mnoho možností, jak vystavit své zboží, jen co překročíme práh hlavního vchodu. Každému mladému pánovi jako správný královský úředník vysvětlí výhody sňatku s hraběcí dcerou.

„Očekávám od tebe to nejvhodnější chování, Melory,“ zašeptal mým směrem, opět s důrazem na celé jméno. Jako bych ho měla za ta léta dokonale přečteného jen z vyslovení toho jména. Možná, až splním jakýkoliv jeho pokyn a uchlácholím jeho šlechtickou dušičku, budu opět Mel nebo Lory.

Jen jsem pokorně kývla a následovala jeho rychlý krok.

Dvoukřídlé dveře se s pomocí zámeckého personálu rozevřely dokořán, jen co jsme se ocitli v jejich blízkosti. Naposledy jsem se zhluboka nadechla a s falešným úsměvem vstoupila dovnitř. Zaháknutá za pravé rámě svého garde jsem byla co nejlépe připravena přetrpět tento večer a zahrát hlavní roli tohoto divadla.

Ze sálu se linula hlasitá hudba a dunivé klapání podpatků znáčilo jedině: Ples byl v plném proudu a všichni již tančili nebo se v rozích u bohaté tabule dobře bavili.

O to víc je náš pozdní příchod překvapil. Zvláště komořího. Netrpělivě vyčkával u dveří, a když nás spatřil, hlasitě vydechl. Přicupital k otcí a začal mu okamžitě šeptat do ucha svá rozmrzelá slova.

„Uvedení debutantek mělo být uzavřeno před prvním tancem. Pokud jste svým pozdním příchodem hodlal nahněvat krále, máte k tomu jistě našlápnuto. Pokusím se představení vaší dcery ještě nadhodit, ale neočekávejte od koruny vlídná slova na tak

nevhodné chování. Počkejte zatím zde,“ zamručel a rozeběhl se nenápadně podél stěny na druhý konec místnosti.

„Omlouvám se, otče,“ zašeptala jsem. Věděla jsem, že je to moje vina, a snažila jsem se alespoň ospravedlnit své zdlouhavé přípravy.

„Raději mlč!“ utnul mě okamžitě. Nehodlal o tom se mnou diskutovat, aby nemusel použít nemístná slova. Ani na mě nepohlédl a stál s napnutým postojem. Kdyby snad jen vypustil své emoce na povrch, věděla jsem přesně, kam by tento rozhovor vedl. Nejspíš by si zplna hrdla vykřičel plíce, abych věděla, jak moc mu dělám jen ostudu.

To, co však ani jeden z nás nečekal, bylo hlasité zadunění kovové hole o mramorovou podlahu. Hudba okamžitě utichla a panstvo se na povel rozestoupilo do uličky vedoucí až k samotnému trůnu. Okamžitě jsem spatřila krále sedícího na pozlacené židli. Asi ani otec neočekával, že by snad jen kvůli jeho dceři utnul právě probíhající tanec. O to větší předpokládal problémy.

Opět silně sevřel mou paži. Možná měl v tu chvíli větší strach než já. Lehce mě popostrčil před sebe a cestou syknul mezi zuby: „Hlavně žádné chyby.“

Mráz mi přejel po zádech, až jsem se lehce zatřásla. Veškeré pohledy nyní mířily na mou osobu. Snad i očekávaly, co dalšího ještě pokazím. Mnohé jsem i možná naštvála, když jsem utnula zábavu v nejlepším a vyrušila je tak při tanci.

Lehké odkašlání za mými zády mě popohnalo vpřed. Každý si byl vědom privilegia, kterým nás král poctil, a každý jistě i chtěl mít mé uvedení z krku.

S napřiměným tělem jsem se vydala vpřed uličkou utrpení. Kráčela jsem po hodně tenkém ledě. Seběmenší škobrtnutí či nevhodné gesto by mě stálo pověst. Nyní se každý pozorně díval a hledal chyby. To, v jakém světle budu vnímána ve společnosti, lpělo na tomto jediném večeru. Začínala jsem chápat, proč na něm

otci tak záleží. Způsobem, jakým budu viděna já, bude viděn i on. Byla jsem jeho vizitka. Důkaz toho, jak dokonale svou dceru vychoval a připravil na sňatkový trh.

Hlavou mi blýskala jedna myšlenka za druhou.

Hlavně žádné chyby.

Hlavně žádné chyby.

Hlavně žádné chyby.

Otcova slova mi neustále zněla v uších. Soustředila jsem se na rychlost chůze. Moc rychlá by byla zbrklá a nevhodná. Naopak moc pomalá by značila zdržování a pokoušení královny trpělivosti.

Nesměla jsem v očním kontaktu uhnout ani na vteřinu. Přílišné hledění do panovníkových hnědých očí mě však znervózňovalo. Až tak úpěnlivě jsem se v nich utápěla, že jsem měla pocit, že mi nervozitou i ujedou do stran a já předstoupím se šilhavým pohledem.

Přes hrobové ticho jsem slyšela každý úder svého splašeného srdce. Nikdo nepromluvil. Ani zašeptat si snad nedovolil.

Ulička skrz sál se zdála nekonečná, a zároveň tak krátká. Tak moc jsem se soustředila na každý pohyb svého těla a správné gesto, že jsem si ani neuvědomila, že už stojím před samotným králem země. Vládcem této monarchií vedené říše. Erewie.

I na tuto dobu byl oblečen v honosnějším oděvu a přes zlatem vyšívanou vestu se mu napínala šerpa. Zlatá koruna mu precizně pasovala na hlavu a stahovala dozadu jeho uhlažené prošedivělé vlasy. Drobný knírek mu rýsoval tenké rty, které se překvapivě lehce usmívaly.

Po jeho pravici seděla na menším vladařském stolci královna. Její výraz už tak mile nepůsobil. Očividně mým pozdním příchodem nebyla nadšená. Rty měla v kyselém sevření a obočí nakrčené k horním víčkům.

Zastavila jsem se několik kroků před stupínkem a společně s otcem jsem se hluboce uklonila. Správně bych měla zůstat

v úklonu, dokud panovník nepokyne rukou a nedovolí mi přistoupit blíže. Věděla jsem, co se sluší a patří. I přes neustále protesty pod vedením guvernantky jsem dbala na správnou etiku. Jako jediná dcera jsem nechtěla otci udělat ostudu. Nikdy. Nehodlala jsem mu snad někdy zavdat příčinu pochyb o mém rozhodnutí jít studovat a chtěla jsem se mu tak odvděčit za jeho svolení.

Jenže úklona trvala déle, než jsem čekala. Stála jsem v této bolestivé pozici více než minutu. Korzet mě řezal do žeber a kolena se mi lehce roztřásla. Mít větší kondičku či snad svalstvo, vydržela bych takto déle. Mé tělo však zdobily jen vylézající klouby pod tenkou vrstvou bílé kůže. Pro někoho až moc bledé. Každý mě na tento fakt často upozorňoval. Společně s radami, že bych měla občas vylézt na sluníčko. Jediný hnědší odstín na mé kůži byla snad jen směsice výraznějších pih na obličeji.

Počítala jsem každou vteřinu, kterou mě král donutil projevit dostatečnou úctu. Snad si i vychutnával naše ponížení. Byl to trest za absolutní faux pas dnešní slavnosti.

Nemohla jsem otce nechat ponížít více. Ne. Musela jsem tuto situaci napravit. Byla to má chyba, a já nás z ní musela zachránit naprosto elegantním způsobem.

Pozvedla jsem ke králi své velké modré oči a šibalsky se pousmála. Tím jediným pohledem jsem ho zahнала do kouta. Povznesla jsem se nad danou situaci a dokonale ho odzbrojila. Lehce škubl bradou a zadíval se mi do blankytných duhovek s nádechem do fialova.

Věděla jsem, že to ho obměkčí. Že nakonec povolí a dovolí mi vstoupit do společnosti, jak se patří.

A taky že ano.

Naklonil se ke mně a s vřelým úsměvem mi pokynul dvěma prsty vzhůru.

Konečně jsem mohla narovnat svůj hřbet. Kdybych mohla, tak snad i úlevně vydechnu. I když jsem si to nepřipouštěla, má záda

byla teď v jednom ohni. A nejen má. Zaslechla jsem za sebou lehké zakřupání v otcově páteři. Pro něj byla tato nekonečná minuta utrpením. Nedal však nic znát. Hrdě hleděl k trůnu, připraven vyslechnout králův hněv.

„Vaše Veličenstvo. Hrabě Rolph Hawthorne by rád uvedl svou dceru. Melory Klaudii Julii Hawthornovou,“ vyslovil komoří, který stál mezi námi a přehlušil tak to neútesné ticho.

„To víme. Právě kvůli tomu jsme přerušili tento tanec. Až moc nás zajímalo, jakou mladou dámu před námi hrabě Hawthorne tak dlouho tajil,“ vyhrknul hlasitě, aby ho slyšeli všichni dvořané.

Přišlo mi komické, jak o sobě král v přítomnosti šlechty mluvil v množném čísle, ale potlačila jsem úsměv a snažila se zachovat si vážný výraz.

Možná si ho ale i tak všiml a zabořil do mě hlouběji své čokoládové oči. Stále jsem z toho nevyvázla bez trestu a oba jsme si toho byli vědomi.

„Rozhodně však nezklamal a předvedl i přes tento nevysvětlitelně zameškaný předstup květ dnešního večera,“ dodal a lehce s těmito slovy pokynul otcí.

Byl spokojen. Stejně jako mé doposud našťvané garde se blaženě culil nad mým triumfem. To nejhorší jsem měla za sebou. Alespoň jsem v to doufala. Nyní mi mohl spadnout kámen ze srdce.

„Děkujeme mnohokrát za shovívavost, Výsosti,“ zašeptal mi za zády a opět se lehce poklonil.

Stála jsem tam vystavená jako nějaká baletka z hrací skřínky. Tichá. Nehybná. Čekající jen na otočení klíčku. Nemohla jsem promluvit dříve, dokud jsem nebyla napřímo oslovena králem.

Neměl to však v plánu.

Nebyla jsem zatím hodna hovořit.

Jediné, co byla má práce, bylo vypadat dokonale a také se tak chovat.

„Neděkuj. Potěšil jsi nás, hrabě. Dozajista se tvá dcera předvede v nejlepším světle i v tanci se svobodnými pány. Pokračujte!“ zavelel a pokynul kapele.

Znovu jsme před vladařem projevíli vděk úklonou a otec mě poté chytil kolem pasu a odvedl ke kraji parketu. Srdce mi stále tlouklo na poplach. Dopadlo to vlastně víc než dobře a měla bych být ráda. Ale to pravé utrpení mě možná teprve čekalo.

Mohla jsem jen doufat, že nikdo nebude mít zájem tančit s nedochvilnou komtesou a brzo se odebereme k odchodu.

„Byla jsi velmi kultivovaná. Musím tě pochválit. Doufám, že ti to vydrží i v kole,“ řekl s výdechem a ihned se rozhlížel okolo sebe. Měřil si pohledem každého mladého muže. Už jen očekával, kterému jako prvnímu dá svolení na žádost o křepčení do rytmu.

„Bylo by snazší, kdybys mě rovnou zabil. Nebo bych mohla ještě předvést další herecký výkon v podobě omdlení,“ odsekla jsem otráveně. Celá tato šaráda mi přišla neskutečně hloupá. Pokud se přece jen nějaký panák odváží předvést v tanečním umu, bude také zajisté chtít hovořit o pro něj neskutečně zajímavých tématech. Nebo naopak vyzvídat mé soukromé věci.

Co celý den děláte?

Vyšíváte ráda?

Jste tak krásná...

Jako bych ty dotazy předem slyšela. Nic jiného je vlastně ani nezajímalo. Pro ně byla žena jen ozdoba. Potěšení. Při jejich postavení ji na víc nepotřebovali. Přesto jsem byla ochotna to pro otce vytrpět.

Bylo stále smutnější vidět generace rodin s modrou krví zaseklé ve staromódních náhledech na společnost. Zvláště v dnešní době. A bohužel především muži se jich drželi zuby nehty. Pro ně byla vyhlídka takové ženy lákavá. Vychovaná. Nevzdělaná. Tichá. Reprezentující. A hlavně oddaná svému muži. A to i po milenecké stránce. Prostě dokonalá.

Z protestantských myšlenek mě probralo štípnutí do loktu.

„Jde sem baron Augustin Berkshire, tak se usměj!“ rozkázal otec, když spatřil muže krácejícího přímo k nám.

To, s jakým odhodláním však krácel vpřed, mě spíše vyděsilo. Až moc sebejistě. Kdybych ho odmítla, jistě by mu hřebínek hrlosti spadl, ale toto rozhodnutí bohužel nepříslušelo mně. U mě totiž o tanec nežádali. To, s kým půjdu či nepůjdu tančit, rozhodoval jedině otec. Minimálně to byla slušnost u níže postavených šlechticů.

Doufala jsem v cokoliv jiného.

Možná chtěl jen pozdravit otce a nic víc. Nebo jen prochází naším směrem a pohled mu omylem sklouzl na mě. Až moc hloupé naděje.

Mohu si za to vlastně sama. Svým výstupem jsem chtěla ochránit otcovu pověst, ale zároveň jsem ze sebe udělala až moc lákavou kořist.

„Hrabě Hawthorne,“ vyslovil se zdvořilou úklonkou, jen co se přiblížil. Jediným pozdravem tak rozproudil plamínek předpokladu v otcově dušičce. Nasadil totiž tak blažený úsměv, nad kterým jsem se pozastavila nejen já, ale i baron.

„Barone. Užíváte si dnešní večer? Je milé vás vidět opět u dvora. Jaká byla cesta?“ ptal se hned. Poznala jsem však jeho falešnou vřelost. Byl rád, že jsem u mužů projevila zájem, ale samotným baronem už tolik nadšený nebyl. Odmítáním bych však odradila ostatní „vhodnější“ nápadníky, a otec si toho byl vědom.

Baron ignoroval jeho otázky a odpověděl pouze blaženým úsměvem. Očividně nepřišel, aby vedl konverzaci o svém putování. Přišel, aby vyslovil tu děsivou otázku, které jsem se tak obávala. Na malý moment jsem i doufala, že se o svých výletech bude chtít rozpovídat a zůstane jen u nich. Očividně v to doufal i otec, proto dotaz také nadhodil. Jeho pohled mým směrem však říkal

opak. Otočil se ke mně čelem a zahleděl se mi do očí. Má mysl jen křičela.

Ne. Prosím, neptej se. Jdi pryč!

„Dovolíte, abych vaši dceru vyzval k tanci?“ vyslovil.

Otec lehce poodstoupil a s úsměvem mi pokynul.

„Bude jí potěšením.“

Potěšením? Jakým potěšením? Raději bych si zlámala obě nohy, než abych tu poskakovala jako gazela. Ale neměla jsem na výběr.

Přijala jsem baronovu ruku, kterou už horlivě natahoval mým směrem, a vykročila. Silně mi ji stiskl, až mě to zarazilo. Bylo to snad gesto nevychovanosti? Nebo si pan sportovec neuvědomoval svou sílu? Možná jen potřeba si mě udržet dřív, než mu uteču či ho snad jiný pán předběhne.

Dovedl mě doprostřed sálu a lehce se přede mnou uklonil. Poté přistoupil a pevně obmotal paži kolem mého pasu. Příliš blízko, než bylo vhodné na jeho postavení.

Bylo mi zle. Byl nevychovaný, úlisný a jeho kolínská, které měl na sobě po litrech, páchla po mentolu.

Nevěděla jsem, co budu dřív; kýchat, nebo zvracet? Možná obojí. Pobavila mě představa, že bych kýchl a hned nato poblinkala jeho navoněný drahý oblek. Nevědomky jsem se nad touto vizí zasmála nahlas a nechtíc tak upoutala jeho pozornost.

„Něčím jsem vás rozesmál, komteso?“ otázal se hned zvědavě. Mně však úsměv zkoprněl. Měla jsem se snad přiznat, jak mu v myšlenkách prskám sliny a zvratky do obličeje? Ne. Chtělo to nějakou lež.

„Ne. Omlouvám se. Pouze jsem si říkala, jaký jste skvělý tanečník,“ zakoktala jsem.

No tak, Melory. To byla trapná odpověď. Nemůžeš se snažit víc?

Očividně jsem však pobavila i svého tanečníka, když si odfrknul stejně jako já předtím.

„Nejste zrovna moc dobrá lhářka. Každou chvíli vám šlapu na špičky,“ pousmál se s těmito slovy.

Měl však pravdu. Až moc jsem myslela na věci, které mi na něm vadily, že dupání na mé střevíce bylo až na posledním místě. Přesto jsem každý tento přešlap v pozadí své mysli počítala.

Patnáct.

Šestnáct.

Au. Sedmnáct.

Bože, co je to za neotesance? Už asi chápu otce, když z jeho příchodu zářil falešnou radostí.

Naštěstí tanec brzy skončil a já se mohla konečně s úklonkou a bez rozloučení odebrat opět na své místo – do temného koutu sálu.

„Nemůžeme už jít domů?“ zašeptala jsem prosebně, když mi můj doprovod podával hned po příchodu sklenku šampaňského.

„Na to zapomeň! Měla jsi zatím jediný tanec. Takhle by sis snoubence asi jen těžko našla, že?“ zamručel našťvaně.

„Třeba si ani žádného hledat nechci. Pokud vím, šlo o představení králi,“ vznesla jsem protest a muchlala si u toho nervózně konečky svých dlouhých černých kadeří mezi prsty. Chtělo se mi spíš brečet. Přála jsem si večer trávit jiným způsobem. Otcova neustálá nespokojenost tomu nijak nepřidávala.

„Taky ano. To, jestli o tebe projeví zájem nějaký muž od dvora, je jen bonus.“

„Jsou to nevychovaní,“ podotkla jsem, jako bych já snad mohla o vychovanosti kázat. Sama jsem se tomu vzpouzela zuby nehty, tak právě proto bych to měla chápat. Trochu jsem své poznámky litovala. Slyšet mě kdokoliv jiný než otec, bral by mou větu jako urážku.